

разработватъ земята, за да могатъ да прѣхранватъ дребнитѣ, безъ защита останали внуци и правнуци. Волъ, крава, овца сж нѣщо рѣдко, което се мѣрка прѣдъ очитѣ на човѣка.

„Единъ синджиръ отъ хиляди дребни дѣца, останали безъ баща и възрастенъ братъ, безъ чича и вуйна, голи боси, безъ нужната прѣхрана, разкжсватъ всѣки часъ сърдцата на насъ, майкитѣ! Слѣдъ толкова мили за насъ жертви, слѣдъ нечутитѣ по свѣта ужасни сцени, сторени отъ кръвожаднитѣ свирѣпи турци, християнска Европа немилостиво и безчовѣчно иска пакъ да ни грабне и прѣдаде въ звѣрскитѣ уста на азиатската хиена. Позволете ни, достоуважаеми господа, да ви кажемъ, че само на васъ се надѣваме и подъ ваша защита оставяме милитѣ си дѣца: вий сте отъ сега нататкъ тѣхни роднини, бащи. За това отъ сърдце, отъ душа ви молимъ, всичко, което имате да вършите за въ полза на всички българи, и да ни не оставите отъ васъ, и да ни не оставате, споредъ желанията на нѣкои високоставени европейски личности, въ ржцѣтѣ на омразнитѣ варвари — турци. Единствено утѣшение на съкрушенитѣ ни души е въ надеждата, че ще употребите всичкитѣ възможни срдства за освобождението на всички българи“. — Така заврѣшва това писмо на ранени български майки.

Другъ примѣръ отъ подобно обрѣщане къмъ Учрѣдителното събрание ни дава писмото на митрополита Натанаила Охридски.

Този великъ, светъ столѣтенъ старецъ, синъ на Македония, олицетворение на висши човѣшки добродѣтели, турени въ служба на българския родъ, тоя великъ меценатъ, който съ безбройни дѣла на добродѣтель е изгълнилъ една страница отъ не-